

loco sit iudicium finale peragendum? Ex Angelica Scholâ D. Thomas in 4. dist. 48. q. 1. art. 4. & Opuscul. 60. cap. ult. Paludanus in 4. dist. 47. q. 1. art. 1. Lezana verb. iudiciam, num. 15. Nazarius tom. 6. tract. de iudic. in 3. p. q. 8. D. Antoninus 4. p. tit. 14. cap. 11. §. 5. & seqq. in 67. Ex Subtili Scholâ Scotus in 4. dist. 47. q. 1. Brancatus tom. 4. disp. 10. art. 3. Carriere tom. 1. art. 7. q. 3. Cotonius tom. 1. lib. 5. Contr. 1. cap. 1. art. 1. Poncius tract. 5. disp. 19. q. 10. & seqq. Hiquæus in 4. dist. 47. q. 3. art. 1. Castillent. in Polyantib. Seraph. verb. iudicium, num. 16. & seqq.

68. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3. p. disp. 53. sect. 3. & seqq. Valentia disp. 21. q. 4. p. 2. Tannerus disp. 2. q. 4. dub. 3. Ex aliis D. Bonaventura in 4. dist. 48. dub. 1. Alensis 1. p. q. 25. memb. 2. Abulen. q. 331. in cap. 25. Math. Gaudentius tom. 6. disp. 43. q. 23. Balzo verb. iudicium, num. 12.

69. QUÆST. 3. An damnati videbunt humanitatem Christi Domini gloriosam? De quo, hic q. 1.

70. QUÆST. 4. An, & quomodo mundus sit renovandus, purgandusque per ignem? De quo, dist. 47. q. 15.

71. QUÆST. 5. An iudiciaria potestas primò & per se toti Trinitati conveniat? De quo, dist. 47. q. 11.

72. QUÆST. 6. An Christus Dominus erit in iudicio finali secundum divinitatem visibilis? De quo, hic q. 1.

73. QUÆST. 7. An Christus Dominus apparebit in nube, & ex qua materia fiet? De quo, hic q. 1.

74. QUÆST. 8. An, & quomodo in die iudicii Sol obscurabitur, & Luna non dabit lumen suum? De quo, dist. 47. q. 2.

75. QUÆST. 9. An, & quæ signa præcedant iudicium generale? De quo, dist. 47. q. 2.

Et omnes aliæ quæstiones, quæ pro distinctione 47. excitantur;

DE DIFFERENTIA MANSIONUM IN Cælo, & Inferno.

DISTINCTIONIS QUADRAGESIMÆ-NONÆ SYNOPSIS.

Judicio factò, geminas fore credimus urbes;

E quibus hæc diti cesserit, illa Deo.

Sic incipit: Post resurrectionem.

Sic terminat: Quod fuit sarcina.

1. **C**onnectitur hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de formâ, & majestate judicis, aliisque ad iudicium pro illius plenâ, & perfectâ expletione spectantibus; sed in præsentî determinat de bonorum, ac malorum finali remuneratione: ergo rectè inter se præfatæ consonant distinctiones.

2. Consequentia probatur: Ad pleni, perfectique iudicii essentiam spectat, ut quamprimum à iudice expletur, executioni mandetur remuneratione per ipsius sententiam facta; sed Magister in superiori distinctione egit de formâ, & majestate judicis, aliisque spectantibus ad iudicium pro illius pleno, perfectoque complemento: ergo in præsentî determinare de bonorum, ac malorum finali remuneratione per iudicis sententiam sancitâ, haud dubiè rectum ac congruum erit servare ordinem.

3. Dividitur hæc præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ Magister, remunerandorum, scilicet beatorum, ac damnatorum inæqualitatem meriti, & præmii distinguit. In secundâ verò declarat, qualiter omnibus insit beatitudinis desiderium. In tertiâ autem, & ultimâ ostendit, quomodo Sanctorum beatitudo erit maior post iudicium, ac modò est.

4. PRO PRIMÆ igitur partis ostensione, hoc primum præfigitur theorema: Sicut beatorum civitas post iudicium erit complenda inæqualibus gradibus gloria; ita damnatorum civitas inæqualibus gradibus pœnæ. Hoc deducimus ex Magistri textûs litterâ, ubi duas post uni-

versale iudicium civitates construit; unam Christi; aliam diaboli; unam bonorum; malorum alteram; utramque tamen Angelorum, & hominum. Quarum civitatum incolæ non in æqualem suæ faustæ, aut miseræ sortis partem veniunt.

5. Probat primò Magister geminam theorematis partem ex Augustino in Enchir. cap. 111. sic de inevitabili beatorum ac damnatorum fato alloquente: *Sed in beatitudine isti, alius alio præstabilius; in miseria verò illi, alius alio tolerabilius permanebunt.* Sed dum in beatitudine isti, alius alio præstabilius, & in miseriam illi, alius alio tolerabilius permanebunt, nec beati in eorum civitate erunt æquales in gloriâ, nec damnati in suâ æquales in pœnâ: igitur beatis, & damnatis non æqualis gloria, & pœna ipsis respondet post iudicium finale.

6. Secundò probat, & præsertim de Sanctorum beatitudine ex Joan. cap. 14. dicente: *In domo Patris mei mansiones multe sunt.* Sed mansionum multitudo in Cælo differentiam beatorum significat: ergo cum beati in Cælo non differant, nisi penes majorem, aut minorem visionis, vel fruitionis excessum, non erunt omnes in æternâ gloriâ æquales.

7. Tertio, id ipsum respectu utriusque civitatis civium confirmat ex Joanne Chrysostomo in litterâ Magister, his verbis: *Sicut enim in domo Patris, id est, in Regno Cælorum, mansiones multe sunt, sive præmiorum differentia; ita & in gehenna diversa sunt mansiones, sive suppliciorum differentia.* Sed à differentia præmiorum, suppliciorumque desumitur æqualitas, aut inæqualitas gloriæ, aut pœnæ: ergo cum in iis civitatibus multæ præmiorum, suppliciorumque differentia sint, non omnes earum incolæ æqualiter venient in partem gloriæ, & pœnæ.

8. Quarto suadet ex Parabolâ de denario diurno apud Matthæum cap. 20. ubi, etsi Paterfamilias dederit omnibus denarium diurnum, qui operati sunt in vineâ, non tamen omnibus pariter; sed nomine denarii, aliquid omnibus electis commune intelligitur, vita quippè æterna, sive gloria: ergo quanvis electis omnibus beatitudinis donum erit commune, non tamen æqualiter ab omnibus participabitur.

9. Quintò etiam ex Apostolo 1. Corint. cap. 15. suum præmunit assumptum: *Stella à stella differt in claritate; sic & resurrectio mortuorum.* Sed stellæ beatos referunt: ergo quemadmodum una stella ab aliâ disidet claritate; sic unus beatus ab alio beatitudine differt; sed non omnes stellæ sunt in claritate æquales: ergo nec beati omnes in beatitudine; sed alii aliis perficientur plenius.

10. Sextò ratione: Præmium, & supplicium meritis, & demeritis

tis semper respondere debent: ergo sicut ex meritorum, aut demeritorum æqualitate arguitur æqualitas præmii, & supplicii; sic ex meritorum, aut demeritorum inæqualitate inæqualitas præmii, & supplicii consequitur; sed tam beati, quam damnati omnes non sunt æquales in meritis, aut demeritis: ergo non omnibus æquale præmium, aut supplicium debet respondere: ergo in his à Magistro constructis civitatibus, nec beati æqualem gloriam, nec damnati pœnam participabunt, sed utrobique gradus quidam diversi vigeant.

11. Confirmatur: Si in illâ speciosâ cœlestique beatorum Curia omnia essent æqualia, omnia non essent omnia; sed in civitate illâ Dei nostri omnia sunt omnia: ergo omnia non sunt æqualia. Major probatur: Illâ cœlestis Curia non esset beatorum sedes, si non esset perfectissima; sed si omnia essent æqualia, non esset perfectissima: ergo si ibi omnia essent æqualia, omnia non essent omnia. Minor probatur: Ordo in rebus conducit ad perfectionem; sed si omnia essent æqualia, non esset ordo: ergo nec perfectio; atque aded ut civitas illa superna sit omninò perfecta, illius cœlestes incolæ non debent esse in beatitudine pares.

12. Sed oppones: Si in beatitudine inæquales forent beati, reciperent magis, aut minus; sed ibi non recipient magis, aut minus: ergo non erunt in beatitudinis dono inæquales. Minor probatur: Beatitudo essentialiter consistit in participatione Dei, qui est summum bonum infinitum, & omnino invariabile; sed ex eò quod sit summum bonum infinitum, & omnino invariabile, nequeunt beati recipere magis, aut minus: ergo cum in supernâ illâ civitate ejus cœlestes incolæ non recipient magis, aut minus, non erunt in beatitudinis dono inæquales.

13. Respondetur communiter negando Consequentiam. Quia, etsi beatitudo objectiva sit summum bonum, infinitum, & omnino invariabile; tamen beatitudo formalis, de quâ hic agimus, consistit in assequutione illius summi, infiniti, & invariabilis boni per actus potentiarii beati: Cum ergo beati omnes non æquè per suos actus assequantur illud summum, & infinitum bonum, quia in meritis inæquales censentur, erunt in beatitudine formali inæquales, quanvis in objectivâ beatitudine suppare arbitrentur omnes.

14. Caterùm, cum Magister utramque theorematis partem indiscriminatim in litterâ probare tentet, & nos de inæqualitate beatorum gloriæ, præsertim in ipsius propugnatione hætenus egerimus, solùmque obiter de damnatorum inæquali pœnâ; modò uberius de hoc impari reproborum æterno supplicio differere decrevimus, ut gemina

conclusionis pars sub probatione deprehensa magis eluceat.

15. Verum, cum iurgium inter Doctores non sit de sensu pœnæ, quæ infligitur ab igne, frigore, aut quavis aliâ noxiâ qualitate hominem cruciante, & quam Deus unicuique damnatorum reddit secundum eorum opera, eò quod oriatur ex imparibus operibus malis, quibus necessariò dispar correspondes pœna. Versabitur igitur dissidium circa aliam damnatorum pœnam, damni quippè, quæ consistit in amissione vitæ æternæ, sive in carentiâ involuntariâ, aut privatione visionis, sive fruitionis beatæ. Unde hoc est, quod in dubium vertitur cum Magistro: An damnati omnes in pœnæ damni, sive visionis beatæ privationis æqualem partem veniant? Cui respondet Magister negativè in litterâ, & nos iis obnitimur suadere rationibus.

16. Primò: Quemadmodum beati omnes intuentur Deum mediâ visione beatâ; ita damnati omnes privantur ipsâ beatâ visione; sed visionis donum non est æquale in cunctis beatis, ut nuper cum Magistro expendimus: ergo nec privatio præfata visionis beatæ poterit damnatis omnibus convenire æqualiter. Minor liquet; nam visio beatæ confertur propter merita; & hæc reverà in beatis inæqualia deprehendimus: ergo visionis beatæ privatio necessariò erit inæqualis in damnatis, eò quod mensurari debeat iuxta æqualitatem, aut inæqualitatem ipsius visionis beatæ, aut formæ, cujus est privatio.

17. Secundò: Privatio formæ semper mensuratur cum ipsâ formâ positivâ, cujus est privatio; sed forma, quâ privantur damnati, visione, aut fruitione nimirum beatâ, non esset æqualis omnibus, estò ab ipsis assequeretur: ergo nec privatio erit æquè conveniens omnibus. Consequentia probatur: Cæcus ut quatuor plus censetur visu privatus, quàm cæcus ut duo; sed privatio mensuratur cum intensione formæ, cujus est privatio: ergo cum cæcus ut quatuor plus recedat à visu, quàm cæcus ut duo, intensiori privatione privabitur: ergo cum sic discursandum veniat de damnatis respectu formæ, quâ privantur, discursus erit legitimus.

18. Tertio: Sicut beatorum merita majos, aut minus in merendo referunt præmium; sic damnatorum peccata majus, aut minus supplicium in demerendo; sed præmium quod beatis confertur ob merita, non est æquale omnibus: ergo nec damni supplicium, quod damnatis ob eorum peccata infligitur, erit æquale.

19. His instantiis sic passim respondet nonnulli, ipsarum vim retardare tentantes, quod visio beatæ cum sit forma positiva recipiens magis, aut minus, constituit beatos inæquales in patriâ: At privationes

cum

eum non sint formæ positivæ, imò harum absentia, nec recipiant magis, aut minus, non poterunt constituere damnatos inæquales in pœnâ damni, sed in eodem supplicio suppare debent censeri.

20. Verum in ipsos, eusque solutionem sic primò urgeri poterat: Privationes ex Philosopho nihil aliud, quàm formarum absentia arbitrantur; sed ex formis positivis una est intensior aliâ, recipiensque magis, aut minus: ergo & ex privationibus harum formarum una erit intensior, recipiensque magis, aut minus, quàm aliâ ergo visionis beatæ privatio bene poterit in damnatis pœnæ damni inæqualitatem arguere.

21. Contra secundò: Omnis privatio sequitur conditionem formæ, cujus est privatio: ergo privationibus formarum, quæ inæqualem referunt intensiorem, necessariò correspondet inæqualitas; aliter ex inæqualitate intensiorem formarum posset quis legitimo discursu deducere æqualitatem privationis intensiorem earum, & è contra, quod à rectâ procul disidet ratione.

22. Contra tertio: Quavis privatio, eò quod forma positiva non sit, non recipiat magis, aut minus realiter, & positivè; tamen privativè seu æquivalenter recipit magis, aut minus: ergo si ex formis positivis una est intensior aliâ realiter, & positivè; consequenter ex privationibus illiarum una erit intensior aliâ privativè: ergo pœna damni, quanquam sit visionis beatæ privatio, in cunctis damnatis non erit suppar.

23. Sed oppones primò: Eodem beatifico objecto privantur parvuli damnati, ac adulti; sed parvuli omnes æquè privantur illo beatifico objecto: ergo & adulti omnes; sed eò quod illo beatifico æquè priventur, pœna damni cunctis parvulis est æqualis: ergo & æqualis erit cunctis adultis damnatis ex eò quod æquè priventur illo beatifico objecto.

24. Respondetur, quod etsi parvuli, & adulti damnati eodem beatifico objecto priventur; tamen non omnes adulti, sicut parvuli æqualiter privantur; cum ob idem motivum non priventur. Nam parvuli ob Originalem noxam duntaxat beatifico privantur obtutu; quæ omnibus est æqualis; at adulti ob propria privantur peccata, in quibus damnati omnes non cœquantur, ideoque in pœnâ damni ipsis correspondente cœquari non poterunt.

25. Oppones secundò: Omnes damnati dono visionis beatæ ex tant privati: ergo dono illo unus plus alio non denudatur; sed ex eò quod unus plus alio non denudetur visionis beatæ dono, pœna damni est æqualis damnatis omnibus: ergo respectu pœnæ damni omnes damnati suppare censentur.

Si

26. Si hac urgeret instantia, præsertim premeret opposita sententia Asselas, sub hac arguendo formâ: Omnes beati sunt participes dono visionis beatæ: ergo omnes æqualem referunt visionem beatam in patriâ? Non sequitur: ergo quanvis damnati omnes extent dono visionis beatæ privati, non exinde arguitur, æqualem fore in omnibus pœnam damni.

27. Respondetur negando Consequentiam. Quia, etsi damnati omnes visionis beatæ dono exuantur, tamen non æquali privatione privantur omnes. Et quidem; nam culpa ob quam denudantur dono illo superno, una est gravior aliâ, & consequenter una privatio erit major, & intensior aliâ: ergo ex præcisâ, absolutâque visionis beatæ privatione, incongruè, & illepidè deducitur æqualitas pœnæ damni in damnatis omnibus. Undè, ex toto progressu colligitur, quod nec Civēs omnes illius supernæ civitatis referent æqualem beatitudinem; nec pœnam æqualem sensûs, & damni omnes incolæ civitatis diaboli.

28. Ulteriùs, etsi de beatitudine formali differat Magister in litterâ, obiter tamen, & indecisam dimittit difficultatem de illius formali constitutivo exortam inter Doctores Scholasticos: An, scilicet, in solâ visione, aut in fruitione solâ, vel in utroque intellectu actu, & in quo principalius beatitudo nostra formalis consistat? Verùm Magistri littera favere videtur opinioni astruenti illam in intellectu, eliminatis tamen omnibus præcisionibus, quibus in Scholis formâ, & methodo argumentariâ hæc exagitur quæstio; nam his approbatis, unusquisque poterit pro suâ sententiâ Magistrum in Patronum advocare.

29. Quod ergo beatitudo formalis consistat in cognitione clarâ, & intuitivâ Dei, probat primò Magister ex Joanne cap. 17. dicente: *Hæc est vita æterna, ut cognoscant Te verum Deum.* Sed beatitudo formalis stat in assequutione vitæ æternæ: ergo si intueri Deum verum est vita æterna, beatitudo formalis consistet in clarâ, intuitivâque cognitione Dei.

30. Secundò probat: Deus est summum, & infinitum bonum, quod Sancti beantur in patriâ; sed hoc summum, & infinitum bonum nequit assequi à beatis, nisi intuitivâ cognitione: igitur formalis Sanctorum beatitudo stat in intellectu actu, quod cognoscimus Deum. Ab his ultronei superse demus, quia Magister, ut diximus, obiter hanc rem pertractat. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

31. PRO SECUNDÆ verò partis perspicuâ indagine, hoc secundum apponitur theoremata: *Omnēs hominēs appetunt beatitudinē in communi, non verò in particulari.* Hoc deprehendimus ex Magistro in-

quirente in litterâ: Quomodò intelligendū sit, omnes appetere beatitudinem, & non omnes beatitudinem cognoscere? Mirum quidem est, eam appetere, & ipsam non intueri.

32. Primam theorematis partem probat primò Magister ex Augustino lib. 13. de Trinitate, cap. 4. dicente: *Capessendâ, retinendâque beatitudinis, una est voluntas omnium.* Sed dùm una est omnium voluntas beatitudinis capessendâ, retinendâque, omnes homines appetunt beatitudinem in communi: igitur omni homini datum est beatitudinem in communi appetere.

33. Secundò, etiam ex eodẽ Augustino cap. 1. id ipsum firmat Magister in litterâ: *Verum est, omnes homines velle esse beatos, ardentissimo amore appetentes.* Sed dùm ardentissimo amore omnes homines appetunt velle esse beatos; consequenter & beatitudinem ipsam tantquam formam eorum constitutivam appetunt: ergo beatitudo in communi est proprium appetitûs rationalis cujuscunque hominis.

34. Tertio ex Cicerone in Hortensio cap. 19. iterum suadet his verbis Magister: *Beati certè omnes esse volumus. Absit, ut hoc falsum esse dicamus.* Ergo si nihil falsum dicimus, imò verum, dùm proferimus, omnes homines velle esse beatos; reverà ex consequenti palam ostendimus, omnem hominem beatitudinem appetere: igitur beatitudo in communi à rationali naturâ appetitur.

35. Quarto probat ratione: Idem est velle beatè vivere, ac velle secundum virtutem animi vivere, eò quod videatur nimis absurdum, velle vivere beatè, & nolle secundum virtutem animi vivere; sed omnis homo naturaliter exoptat vivere secundum virtutem animi: ergo & beatè vivere; sed hoc est beatitudinem in genere appetere: igitur omnis homo naturaliter in genere beatitudinem appetit.

36. Quintò: Rationalis natura appetit naturaliter bonum sibi ipsi sufficiens, eò quod desiderium hæc ei ga illud sit inditum mentibus omnium hominum à naturâ; sed nullum bonum sufficit implere desiderium, sive appetitum rationalis naturæ, nisi beatitudo: igitur omni homini per naturam convenit appetere beatitudinem in generali.

37. Secundam theorematis partem etiam probat primò Magister: Non omnes beatitudinem in particulari sive in specie agnoscunt: ergo non omnes eam unanimiter in particulari appetunt. Antecedens probat: Quidam enim beati dicuntur in honore; alii in divitiis; alii in voluptate corporis; alii demum in virtutibus constituunt; sed non sic in particulari beatitudinem constituerent, si eam in particulari agnoscerent: igitur in particulari sive in specie non omnes beatitudinem ag-

noscuat; ac proinde non appetunt, cum omnes unanimiter appetere non possint, quod omnes unanimiter non agnoscunt.

38. Confirmatur primò ex Augustino lib. 10. de Trinit. cap. 1. & 2. dicente: *Inuisa passimus diligere, incognita nequaquam;* sed quamplures extant ex hominibus, qui ignorant quid sit, & ubi sit beatitudo vera, cum eam in deliciis, honoribus, voluptatibus, aut virtutibus constituent: ergo veram in particulari beatitudinem non appetunt omnes homines, eò quòd verè eam non agnoscant.

39. Confirmatur secundò: Si ab homine avaro quæras, utrum veram appetat beatitudinem, velitque eam assequi? Respondebit, quòd sic: Si autem ab ipso iterum perquiras, utrum velit paradysum, vel denarium? respondebit, denarium; sed non sic responderet, si veram in particulari beatitudinem agnosceret: ergo quia non omnis homo veram in particulari beatitudinem suà cognitione assequitur; consequenterque nec eam appetit.

40. Secundò: Vera beatitudo consistit in assequutione Dei summi, & infiniti boni per arduum exercitium virtutum; sed per virtutum exercitium arduum non omnes homines pergere volunt: ergo quia non omnes homines appetunt in particulari beatitudinem. Consequentia probatur: Si omnes homines in particulari appeterent beatitudinem, omnes per arduum virtutum exercitium pergere vellent: ergo dum omnes pergere nolunt, benè colligitur, non omnes in particulari appetere velle.

41. Tertio probat ex litterà Magister: Ille est verè beatus, beatitudinemque in particulari appetit, qui & habet omnia, quæ vult, & nihil vult malè; sed non omnis homo habet omnia, quæ vult, & nihil vult malè, ut comperto experiètia habetur: ergo quia non omnis homo verè in particulari, sive in specie beatitudinem appetit.

42. Sed oppones primò: Omnis homo appetit deliciosè vivere; sed appetere deliciosè vivere, est uniuscujusque beatitudo in particulari: igitur omnis homo appetit beatitudinem in particulari.

43. Respondetur negando Minorem, & Consequentiam. Nam secundum delectationem vivere non est hominis beatitudo, cum passim sit miseria. Quamplures enim deliciae, voluptatesque dedecent naturam rationalem; quæ autem non decent rationalem naturam, non illam beatam, sed miseram constituunt.

44. Oppones secundò: Omnis homo ita appetit beatitudinem in communi, ut nullus in appetendo intercedat error: ergo & omnis homo poterit beatitudinem in particulari appetere absque ullo errore. Consequentia probatur: A ratione in communi ad particularem facilis est, ex Philosopho, descensus per cognitionem; sed omni homini datum est

appetere, simulque cognoscere beatitudinem in communi: ergo & appetere, & cognoscere in particulari.

45. Respondetur negando Consequentiam. Ad probationem nego Majorem, & Consequentiam. Quia, etsi omnis homo polleat appetitu, & cognitione beatitudinis in communi, quia omnes cognoscunt, illam consistere in bono cunctum rationalem appetitum explente; tamen dum in speciali tentant appetere, & cognoscere, sive à cognitione beatitudinis in generali ad eam in speciali descendere, declinat interdum affectio, & à verè beatitudinis cognitione deflectit.

46. Quod expressè hoc comprobatur simili: Qui enim exoptat emere aurum, & credit hoc fructum aurichalci esse aurum, & fructum auri credit esse aurichalcum; si ab eò exquiras in generali, quid velit emere, respondet, aurum. Et si iterum inquiras, quod fructum vult emere, respondebit, quòd hoc, demonstrato aurichalco: Sic etenim, etsi omnis homo in generali appetat, cognoscatque beatitudinem; non exinde colligitur, quòd etiam appetat, & eam in speciali agnoscat. Non valet à rationis communis beatitudinis cognitione deviare, tametsi ab eà in speciali deflectere possit.

47. Consentaneè his, duo avidè inquirat Magister. Primum: An ex omni beatorum agmine unus plus, quam alius de Deo cognoscat? Et respondet negativè, his verbis: *Omnes ergò cuncta illa videbunt, quorum cognitio servit beatitudini; sed in modo videndi differunt.* Quòd unà, aut alià ratione satis firmat in litterà.

48. Primò: Quia omnes beati cognoscent in patrià ea, quæ ad unitatem, & Trinitatem Dei spectant; sed nihil est in Deo, quòd ad ipsius unitatem, & Trinitatem non spectet: ergo cum omnes beati debeant intueri Deum in patrià; nihil ibi de Deo cognoscat unus, quod non intelligant omnes.

49. Secundò: Clara, & perfecta beatorum cognitio consequitur per speciem propriam, & intuitivam, quæ unam perfectionem ab alià ex parte objecti non præscindit; sed dum beatorum intuitiva cognitio unam perfectionem ab alià ex parte objecti non præscindit, omnia, quæ de Deo ad beatitudinem spectant, cognoscit: ergo in his, quæ ad beatitudinem conferunt, non plus unus, quam alius de Deo cognoscit.

50. Sed dices: Non omnes beati sunt æquales in beatitudine formalis: ergo quia in his, quæ beatitudinem referunt, unus aliquid in patrià cognoscit, quod non intelligunt alii. Consequentia probatur: Si unus, ex toto beatorum cœtu, cognosceret de Deo, quidquid omnes alii intelligunt; & omnes beati quidquid unus comprehendit, reverè